

"İnsan için hakikî tesellîyi ve istinat ve istimdat noktalarını yalnız Kur'ân veriyor. En ziyade o tesellîye muhtaç bu zamandır." Ahir zamana göre Asr-ı saadet o teselliye daha muhtaç değil miydi? Burada geçen "zaman" kelimesinin sınırları nelerdir?

Asr-ı saadet ile **ahir zaman** birçok bakımdan birbirine benziyor. Bu husus hadislerde çokça ve ayrıntılı bir şekilde ifade edilmektedir.

Mesela Resulullah (asm.)'in sırdaşı olan **Huzeyfe b. el-Yeman (ra.)** bir gün kendisine ulaşmasından korktuğu şer konusunda Resulullah'a şöyle demişti:

"Ey Allah'ın Resulü, mutlaka bizler (İslam'dan önce) cahiliyyede şerler içinde idik. Derken Allah bize hayrı getirdi. Acaba bu hayırdan (menfeatten, güzellikten) sonra kötülükler var mı?" Bunun üzerine Allah Resulü

"Evet!.." buyurdu. O:

"Peki, bu şerden sonra hayırdan bir şey var mı?" Resulullah (yine)

"Evet!.." buyurdu...

Resulullah (asm.) yine şerlerden söz etti. Sonunda Huzeyfe (ra.) yine sordu:

"Bu şerlerden sonra da hayır var mı?" Resulullah (asm.)

"Evet, (bir kısım) çağırıcılar cehennem kapılarına çağıracaklar, kendilerine icabet eden oraya yönelecektir. Onu oraya atacaklar." buyurdu.

Bunun üzerine ben:

"Onları bize tarif eder misin?" dedim. Resulullah:

"Onlar sizin aşiretinizden, içinizdendir. Sizin dilinizle konuşurlar." dedi. (Yine) ben:

"Bu zamana ulaşırsam bana ne yapmamı emredersin?" dedim. Resulullah şöyle buyurdu:

"Müslümanların cemaatine ve onların imamına (önderine) uy ve

bunlardan ayrılma.” Bunun üzerine:

“Onların cemaati ve önderi yoksa?..” **dedim.**

“O zaman cemaati ve imamı olmayan fırkaların hepsinden ayrıl, şayet bir ağacın köküne (kovuğuna) sığınabilirsen, ölüm sana yetişinceye kadar bu hâl üzere ol.”(1)

Bu duruma, hangisi daha üstün olarak değil de bir ikaz bir ihtar olarak bakmak gerekiyor. **Ahir zaman**, sadece Peygamber Efendimiz (asm)'in ikazına değil bütün peygamberlerin ikazına medar olmuş dehşetli bir zaman dilimidir. Üstadımız bu gerçeği dile getiriyor, yoksa bu zaman daha dehşetli, öyle ise bu zaman müminleri de daha faziletli gibi bir işareti bir ifadesi bulunmuyor.

Asr-ı saadet her açıdan daha üstün daha faziletli bir zaman dilimidir. Ahir zaman da bu zaman diliminin bir uzantısı gibidir.

“İslam garip başladı, başladığı gibi (bir hale) dönecektir. Ne mutlu gariplere!”(2)

Âlimler, cahil çoğunluk yanında gariptirler; az olan **müminler**, çok müşrik arasında gariptirler. Kötülerin ve şerlerin çokluğu yanında hayırlar ve hayırlılar az olunca garip olurlar. Fıskın, isyanların, büyük günahların içinde takva, amel-i salih gariptir.

Böyle kötü bir çevrede ve zamanda, iman ve salih amelin önemi pek büyüktür. İçinde yaşanan çevrede, fısk, büyük günahlar, şer ve isyanlar ne kadar çoksa, orada barınabilen müminin, imanın, salih amelin, takvanın değeri o derece artmaktadır. İslam ve iman ilminin kalktığı, müminin, Müslümanın olmadığı veya çok az olduğu bir toplumda **“garib”** olmak, amellerin sevaplarını olabildiğince arttıracaktır. Müminin zelil, hakir edildiği, facirin yüksek tutulduğu, fıskın çok olduğu bir toplumda, imanın ve amellerin keyfiyeti çok büyüktür. Orada din gariptir, müminler gariptirler. Üstadımız bu inceliğe işaret ediyor.

Fakat ilk gariplerle son gariplerin önemli bir farkı vardır. **İlk Garipler** müşrik bir toplumda mücadele etmişlerdir. Ahir zamanda gelen **son garipler**, fesad-ı ümmet zamanında, bozulmuş İslam cemiyeti içinde cihat edeceklerdir. Son gariplerin işi, ilk gariplere göre daha kolaydır. Zahmetleri daha azdır. Bu sebeple sevapta, hayırda, külli fazilette ilk garipler olan **sahabelere** yetişmeleri mümkün değildir. İlerlemeden sonra gerilemekle, işe ilk başlamanın zorluğu bir değildir.

Dipnotlar:

(1) bk. *Sahihu'l-Buhari VIII, 93; Sunenu İbn-i Mace II, 1317 (no: 3979).*

(2) bk. *El-Cami' li Ahkamil-Kuran IV, 172. Ayrıca bk. Sahihu'l-Müslim 232, 251. Hadisler, Sunenu İbn-i Mace II, 1319 (no: 3987, 3988).*